

*"Yhteisöllisyyttä
rakentamassa"*

Paikalla oli 28 seurakuntalaista. Muistelua johdattelivat Sirkka Palo-Virtanen ja Eeva Yrjänen.

Aloitettiin **verisunnuntauilla** (14.4.1918). Eeva Yrjänen kävi läpi **pastori Kaiku Kallion** kirjoittamaa muistelua L-S:sta v:lta 1933. Punaiset olivat jo aiemmin jättäneet kaupungin, ja elämä oli palannut rauhallisiin uomiin. Verisunnuntaina punaisia palasi yllättäen junalla Raumalle jääden pois Leikarin pysäkillä. Jumalanpalvelus oli käynnissä kirkossa, kun ulkoo alkoi kuulua ammuskelua. Kirkossa syntyi paniikki, ikkunoita rikottiin, jotta päästiin kirkosta ulos karkuun. 2 euralaista kirkkovierasta haavoittui tulituksessa. Papisto sai kuitenkin tilanteen kirkossa hieman rauhoittumaan. Liturgina toiminut Helenius tuli alttarilta etupenkkiin, jossa oli syvässä rukouksessa koko kaaoksen ajan. Eeva Yrjänen isoäiti oli jumalanpalveluksessa läsnä ja hän järkyttyi päivän tapahtumista niin paljon, että sai seuraavana yönä elämänsä 1. epilepsiakohtauksen. Sairaus jäi pysyväksi ja vaikutti suvun elämään monella tapaa. Muisteltiin myös sitä, kuinka em. **rovasti Helenius pelasti kirkon arkiston** rohkealla esiintymisellään ja auktoriteetillaan, kun arkisto oli joutua vandalismin kohteeksi. Siksi khrviraston seinällä on tänäkin päivänä hänen kuvansa kunniaaikalla.

Seuraavaksi muisteltiin srk:n musiikkielämää 1960-luvulla. Bachin Matteus-Passio oli silloin jokavuotinen voimainponnistus. Vuosittain esitys laajeni ja vihdoin 1966 esitettiin P.Ristin kirkossa 1.krt. koko Matteus-Passio suomeksi. Rauman kuorot sekä raumalaiset soittajat vahvistettuna porilaisilla ja turkulaisilla soittajilla olivat asialla. Vuonna-68 sama konsertti pidettiin Turun Tuomiokirkossa. **Kanttori Erkki Tallila** johti, ja ihmisille oli jäänyt mieliin myös Huttusen upeat soolo-osuudet.

Vuoden 1962 Maarit Viitalan urkukonsertissa yksi kirkon urkupilli jäi jumiin: ääni kuului jatkuvasti. Pilliä yritettiin tukkia epätoivoisesti ja Tallilla irrotti yhden seinänkin uruista mutta mikään ei auttanut. Yleisöstä osa poistui kesken konsertin.

1980-luvun lopun vaikuttavaa virolaisen poikakuoron vierailua muisteltiin myös. Oili Iso-Tryckärin mukaan

Mu isamaa –teoksen jälkeen ”ei tainnut yhtään kuivaa silmäkulmaa kirkosta löytyä.” Tallillakin itki vuolaasti.

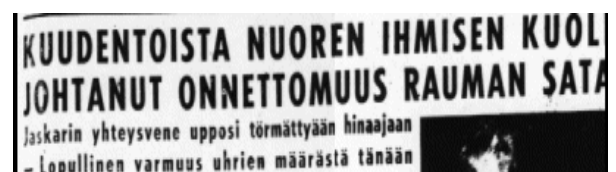
Kanttori Oiva Veistelehto muisteltiin myös. Synt. Ahlaisissa merikapteeni Westerlundin poikana, käynyt Turussa Pahlmannin kuuluisan lukkarinkoulun, kanttorina Paltamolla, Kiikoisissa ja Raumalla 1930-58. Lääkäri oli kieltänyt esilaulun loppuvuosina sydänvian vuoksi, johon Veistenlehto oli vastannut, ettei häntä haittaa ”jos hän kuolee Herralle ylistystä veisatessaan”, muisteli Mertti Haavela.

Oiva Veistenlehto

Lopuksi muistettiin vanhoja kirkollisia tapoja ja sattumuksia. Outi Räikkönen oli ollut kolehtia keräämässä nuorena tyttönä iso, pitkä palmikko päässään. Eräs huivipäinen rukoilevaismummu oli tarttunut kolehtihaaviin kiinni ja vetänyt Outin luokseen ja sanonut ”Pistäkkästä fliikk tukkan nuttural!”. Sitä päiviteltiin myös, kuinka ennen kummit toivat lapsen kasteelle pappilaan vanhempien pysyessä kotona ja sitä, kuinka ehtoolliselle ja sitä edeltävälle ripille ilmoitauduttiin jo viikolla. Kuulustelu oli sakastissa ennen messua ja harvoina ehtoollissunnuntaina messu alkoi klo 9:n rippisaarnalla. Kuulutukset luettiin saarnastuolista siten, että tuntio kiipesi sinne papin viereen ja piti juhlallisesti näkyvissä kirjaa, josta pappi luki kuulutukset ja ilmoitukset. Maija Rostedt muisteli **Oiva Tuomisen (1910-92)** jääkiekko-painotteisia rippikouluja, samoin v:n 1964 merionnettomuuden jälkeistä aamua kauppaoppilaitoksella, jonne Oiva tuli aamuhartautta pitämään. Pasi Packalen kertoi, kuinka kyseisen onnettomuuden uhrien siunaus pidettiin Monnan kappelin pihamaalla. Oivan hienoa Aila-vaimoa muistettiin myös lämmöllä. Hän kulki paljon Oivan mukana ja vastasi usein tilaisuuksien laulupuolesta.

Muistiin kirjasi Ville Niittyinen